

Diktát shora

Kniha o tom, co už víme...

Helena Svobodová

Diktát shora

Helena Svobodová

Diktát shora

Text © 2019, Helena Svobodová

Grafická úprava a sazba © 2019, Lukáš Vik

Obálka © 2019, Helena Svobodová

1. vydání © 2019, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-260-5 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-261-2 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-262-9 (PDF)

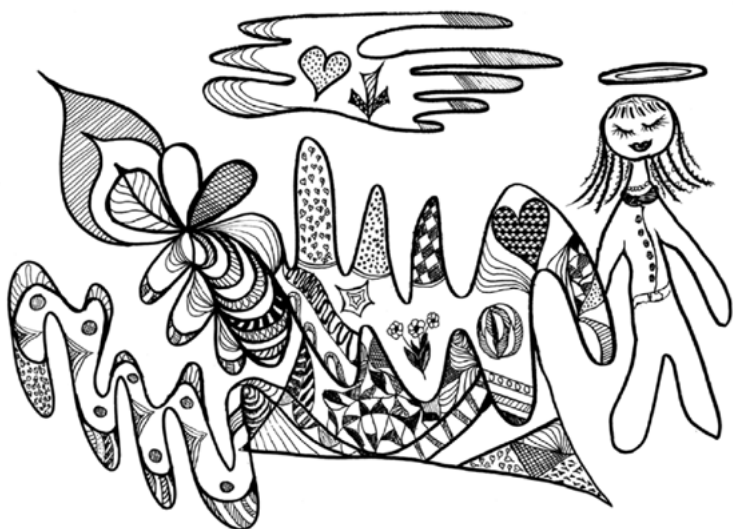
Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

ÚVOD

Tato kniha je pro všechny lidi tady na zemi. Záleží na každém, zda si ji přečte celou, její část nebo o ni ani okem nezavadí. Je tu k nahlédnutí. Není to návod ani poučka. Je to shrnutí toho, co už všichni ví, jen si to občas potřebují připomenout.

Vysvětlivky:

Kurzíva – Moje otázky nahoru tomu, kdo mi odpovídá.
Mailová adresa na dotazy ke knize: autpismo-hs@post.cz.

NÁPAD

Ahoj tam nahoře!! Dnes se na vás obracím s prosbou. Chtěla bych napsat knihu. Přichází mi taková touha už dlouho. Možná už několik let. A najednou se mne minulý týden Michal zeptal: „Co bys chtěla dělat, co by tě nejvíc bavilo?“ Bez zaváhání jsem řekla: „Napsat knihu.“ Konstatoval, že jsem jeden z mála lidí, kteří okamžitě vědí, co chtějí. Mne to nepřekvapuje. Vždy hned vím, co chci. Až je to někomu nepříjemné. A tak mi doporučil, ať neváhám a začnu hned. Ani jeho nepřekvapilo, že bych ráda psala to, co mi vy nadiktujete. Naopak, je přesvědčen, že to budou jistě informace pro někoho tady dole potřebné.

Proto vás tímto žádám, zda mi můžete nadiktovat takové informace, které budou přínosné a potřebné pro širší okruh lidí. Jistě vyberete to nejzajímavější a nejaktuálnější téma. Nechci se po nikom opičit, vím, že touto formou dáváte nám sem info přes více lidí. Jen chci využít tuto schopnost a také svůj čas pro užitečnou věc.

Jednou ses ptala, proč učíme naslouchat právě tebe. Teď znáš odpověď. Myslela sis, že je to jen

pro tebe nebo pro tvé blízké. Stále se ti zdálo, že tvých schopností využívá málo lidí. Zdálo se, že jsi nevytížená a bylo ti to líto. Byla to jen lichá obava. Čas přichází a já ti budu diktovat. Jen si musíš udělat čas, abychom to nepsali věky. Znáš se, pro jedno odkládáš druhé a tak dál a dál odkládáš věci, pro další a další.

Škoda, že tě tohle nenapadlo loni. Byla by to náplň do tvých prázdných dní. Ale vím, že by to pro tvoji páteř byla velká zkouška a zátěž. Tak teď bude ten správný čas. Přej si, aby tvůj každodenní program dával prostor i pro naši společnou práci. Dej mi čas na rozmyšlenou. Víím, co vám všem chci sdělit, ale musíme tomu dát nějakou formu. Teď si myslíš, že si to vše jen vymýšlíš, že to snad ani není možné!! Možné je vše, jen ty vaše přání musí být opravdová a musíte věřit, že se dají realizovat. Tohle je problém dnešního lidstva. Jmenuje se pochybnost.

DEN PRVNÍ – STÁVAJÍCÍ STAV

Jsem připravena napsat pár dnešních řádek. Jen nevím, jak si to představuješ?

Poslední dobou, pár posledních měsíců, se děje ve vaší zemi mnoho nečestného jednání. Jde o chaos, který je způsoben snahou jedinců dostat se do vedoucích pozic, na důležité posty a nastolit takové pořádky, které by jim daly pravomoce a volné ruce pro další nekalosti. To vše by se mělo dít pod hlavičkou „Vše pro lidi, vše pro širokou veřejnost“. Je to směšné, že to stále takhle vychází. Nastává však čas, kdy se začínají rovnat vztahy. Tohle vše se děje jen a jen proto, aby si lidé uvědomili, že není více možné přehlížet a tím i tolerovat nepravosti na jakékoliv úrovni. Když nepoukážeš na drobné nešvary a nedostatky jen proto, abys nepřišel o práci, skloníš hlavu a zařezáváš dál, dál šlapeš podle tobě nevyhovujících pravidel, pak si sám zaděláváš na nemoc, na nespokojenost a na vleklé chronické choroby. To má za následek tvoji menší výkonnost, nespokojenost a stále se opakující nechuť pustit se do nových věcí. Často tě něco napadne. Často máš chuť začít něco dělat, sportovat, kreslit, něco vyrobit, někoho potěšit. Ale

tvoje skepse, pramenící ze všech těch nepravostí, ti bere víru ve smysl jednání, podnikání, konání. Je to začarovaný kruh, a pokud se v něm chcete stále točit, pak je to špatné. Nastává doba, kdy lidé zase reptají a je otázkou jen krátkého času, kdy přichází rebelie. Nečekej žádnou revoluci. Pěkně mírovou cestou budou nastoleny pořádky, které nikdo nečeká. Někdy stačí jen málo ku změně stavu věcí. Já jen vím, že český člověk je odolný, pružný, přizpůsobivý a stále ochotný věřit v sebe, i když jednotlivé úseky víru ztrácí. Přesto se pak vzchopí a dokáže se vybičovat k neuvěřitelným výkonům. Jste tu proto, abyste se stali příkladem soudržnosti a pospolitosti, čestnosti a otevřenosti. Propagujte si každý sebe, ale v klíčových časech táhnete vždy za jeden provaz a nikdy nedopustíte, aby bylo vaše češství pošlapáno. Jste zde v pravý čas a máte zde velmi důležitý úkol. Být schopni vést si pospolitě slušné a vám milé soužití, bez Bohapánů jednoznačných soudců. Jste mi lidé milí a pro mne je čest být tu teď pro vás nápomocen.

Je to moc hezky řečeno. Ale co dál? Co mohu udělat já?

Jen tiše sed' a naslouchej: Jsi jako malá víla, co by byla nejraději všude a vším. Není to třeba. Stačí jen tak stát a dívat se, jak ten svět plyne. Plynout s ním a nic nedělat. Někdy i doslova. Že jsi dnes nenakoupila?? Ptal se tě tvůj muž, skoro s výčitkou. Správné je, že jsi nic nestíhala a dělala jen to, co jsi chtěla a co bylo odpočinkové. Kéž by to dokázali i ostatní. Sama vidíš, že kolem tebe jsou lidé dvojí. Jedni jsou líní až hanba a druzí nemají míru a nevědí, kdy s prací skončit. A přitom ta střední cesta je zlatá. Snad se lidé poučí. Ale ty lenochy nic netlačí, jsou jako zpomalený film a jen závidí okolí. Závidí těm výkonným a rychlým, že stíhají, znají, mají. Bez protikladů by svět nebyl světem a nic by nebylo tak pěkně čitelné. Snaž se sama za sebe být vyrovnaná, otevřená a upřímná nejen k sobě, ale také k ostatním. Mnohdy jim je tvoje otevřenost a upřímnost velmi nepříjemná. Přesto v nich vždy zanechá určitou emoci, se kterou musí pracovat. Navenek nedají znát nic. Uvnitř se však odehrává určitý boj. Jsou zásadně proti tvému hodnotícímu názoru, leč pochybnost tu je. Je ona jediná, která mne tak vidí?? Jsou zde i jiní, co na mne mají názor, lišící se mé spokojené představě o sobě samém? Jak mne takhle někdo může vidět?? A to je to malé semínko pochybnosti. Čím větší egoista, tím větší

semínko. Neb jeho přeci nikdo nebude hodnotit. Ale... A je tu ta pochybnost.

Každá vyslovená myšlenka, ať sebebezvýznamnější, se někde uchytí. Vše je provázáno se vším. A to je ten důvod, proč vás stále nabádám k říkání své pravdy ostatním. Mnohdy vámi pohrdají, mnohdy vás mají za malého bezvýznamného pitomce, ale..... Máte názor a říkáte ho veřejně bez sebemenších zábran a často bez emocí. Často opravdu suše a bezelstně. Ale říkáte. A to je pro ně nebezpečné, nepříjemné. Vede je to k zamyšlení a posuzování. Hledání nových pohledů a odpovědí. A pak také jim to pomáhá číst mezi řádky těch, kteří zas tak otevření nejsou a mluví v náznacích a příměrech. Najednou si dají lidé dohromady všechny ty drobnosti a zjišťují, že jejich názory nejsou zas tak populární a jejich pozice neochvějné. To vede k analýzám a mnohdy i ke změně pohledu na danou problematiku. Postoj se jen těžko mění, ale když přijde podnět, přichází zamyšlení a je to první krok k pokroku zvanému Změna. Kdyby nedocházelo ke změnám, tedy reakcím na dané podněty, lidstvo by se nevyvíjelo a bylo by stále někde v praprávěku.

Chtěla jsi vědět, o čem si budeme povídat. Budeme si povídat o všem, co je již dávno a dávno známé, ale co je třeba lidem připomínat a co je třeba uvádět do života. Každý ví, že si má čistit zuby tehdy, tak, a jak dlouho. Ale kdo to tak opravdu dělá? A takhle je to v lidském životě se vším. Lidé vědí nebo alespoň podvědomě tuší. Přesto nedbají a jsou pohodlní.

Ještě jednu věc si dnes můžeme říci. Je léto, jsou velká horka a vaše počasí se dlouhodobě přesouvá nějak jinak. Myslím tím, že se posouvají roční období. Bylo zde zvykem, že každé ze čtyř ročních období mělo svá pevná pravidla. Sníh, led, déšť, slunce. Vycházela z toho mnohá pranostika a lidé se podle nich mohli řídit. Dnes, poslední roky, se pranostikám nedaří navést vás na ty správné postupy. Zmrzlí nejsou zmrzlí, Medardova kápě už 40 dní nekape. Svatá Anna, chladna z rána je už o pár dnů dříve. Lidé jsou nespokojeni. Je velké horko a to se jim nelíbí. Prší právě teď, a to se jim nelíbí. Přichází bouřka, a to se jim nelíbí. Místo toho, aby byli vděčni za to slunce, vodu, povětrí, stále jsou nespokojeni. Úkolem člověka není změnit svět a dostat se k ovládnutí počasí. Úkolem člověka je naučit se zareagovat a využít co nejlépe

nastalé změny. Využít jich a naučit se žít právě podle těchto změn. Najít plodiny zdravé, které by v tomto klimatu prosperovaly a né jen se hnát za mamonem. Příklad si vezměte ze zvířat. Není to tak dlouho, co byly hory plné ovcí, a jeden pastevec se o celé stádo dovedl postarat. Sehnali jste je do údolí, obehnali dráty pod napětím a ještě nestíháte jejich údržbu. Ony se však přizpůsobily, a nebyly to změny jednoduché. Člověk změní vše kolem sebe, ale sám si chce zachovat co největší pohodlí na úkor přírody a živočichů. Jak se asi žije rybám, v těch znečištěných vodách? Přemýšlíte jen nad tím, aby jich byl dostatek na vaši obživu a aby byly výživově bezpečné pro člověka. Ale kdo z vás myslí na tu rybu? Jak se cítí? Jak se s takovým znečištěním vyrovnává? Jak jí je? Člověk je egoista! Já a zase já.

VZTAHY

Snad mne dnes potěšíte příjemným povídáním. Včera jsem nepsala. Byl to pro mne včera rozpolcený den. Cestování, ujasňování si generačních vztahových záležitostí, neskutečná odpolední únava a pak náročný večerní program. Krásná hudba, skvělá zábava na oslavě jednoho sportovního klubu v malé obci poblíž. A k tomu rozladěnost ze vzájemného nedorozumění s partnerem. Můj partner je skvělý člověk, který mne má upřímně rád, ale jeho chápání světa se diametrálně liší od mého pohledu. Jeho potěší maličkost, kterou pro něho udělám nebo mu dám, ale už ho nenapadne, že i mne by nějaká maličkost, pozornost, galantnost potěšila. Když vedle mne dopadne na sedačku a řádně mne při tom bouchne, bere to jako chlapské gesto sounáležitosti. Já bych čekala slůvko „promiň“. Když se takových odlišností nahromadí desítky, najednou se to ve mně vše začne vařit a během několika vteřin vypěním, už to není to vztekání, křik jako dříve. Jen přichází našťvanost, beznaděj, lítost. A jak jsem dnes náhodně zjistila, není to jen můj problém, ale obdobně to v posledních dnech probíhá v mnoha vztazích napříč generacemi.

Neříkám to proto, abych si tu postěžovala, ale ptám se, proč se to v tak značné míře děje právě teď. Víím, že je to zkouška vztahů. Zdá se mi však, že atmosféra houstne všude značnou měrou. Máte k tomu nějaké vysvětlení?

Nehledej za tím nic závratného. Jde pouze o prověřování charakterů a vztahů. Jak už jsem mnohokrát řekl tobě, říkám teď i pro všechny ostatní. Zrychlení tu je a dochází k čištění. Čištění je na mnoha úrovních. Jednou jde o čištění organismů. Vaše průjmy, žaludeční nevolnosti, potíže s vyprazdňováním všeobecně, jsou jen čištění. Není třeba za tím hledat epidemii.

V mnoha knihách již bylo popsáno vztahové jednání. Když to vše shrnu a zjednoduším, tak si stačí uvědomit jen pár pravidel. Není třeba lhát jiným ani sobě. Lež se dříve či později odhalí a pak nastávají potíže, mnohdy i zásadnější, než kterým jsme lži chtěli předejít. Lhát sám sobě, jak vy říkáte, nevidět věci takové, jaké jsou, je také nevhodné a zbytečné. Děje se to z obavy komplikací a nesnází. Věci se odsunou, ale nevyřeší. Možná se najde nějaké náhradní řešení, ale všichni víme, že co nás má potkat, to dříve či později přijde. Proto mi přijde

snazší, vyřešit věci hned a nic neodkládat. Strach je však veliký pán a vůdce nad naším jednáním. Podléhá mu každý. Někdo více a někdo méně. Někdo si to jen nechce připustit.

Dalším nešvarem je odkládání věcí pro pohodlnost až lenost. Partneři, ať životní či pracovní, přátelé, rodina, všichni očekávají plnění dohodnutých věcí. Stačí říci, že se provedení odkládá na tehdy a tehdy a pak se snažit úkol, program splnit v tomto termínu. Ale odkládání na někdy, bez zjevné dohody či omluvy, vede jen k napětí, které se opakováním stupňuje. Ano, taková maličkost nám může zničit vztah. Mnohdy krásný vztah, plný pohody, lásky, zážitků...

Jeden můj přítel, i já mám přátele, říká: „není nic krásnějšího, než opravdové přátelství. I ten zamilovaný partnerský vztah se v průběhu času mění na přátelství.“ Nelze než souhlasit. Tak proč si takové vztahy kazit právě lží, záští, odkládáním, netolerancí?

